

alt Fald hvorledes Forholdet stiller sig i Aar, og desværre har man ikke noget Sammenligningspunkt fra tidligere Aar. Dels i det lille Hæfte, som disse Organisationer have ladet omdele til Tingets Medlemmer, dels i Betænkningens Bilag II. er der nedlagt et ret betydeligt Arbejde, et Arbejde, om hvis Paalidelighed jeg ikke nærer mindste Tvivl. Men det kan jo ikke undgaa, at der efter den Maade, hvorpaa denne Statistik indsamles, kan indløbe nogle Misforstaaelser. Der er her et Forhold, som jeg vil pege paa, og som i Betænkningen er udtrykt ved Bemærkningen om, at man kan komme til at se noget ensidigt paa denne Sag. Som optaget af Arbejderne kunde det menes, at denne Statistik var ensidig, at den havde faaet for mange med. Organisationerne have sikkert stræbt at undgaa dette, men det er givet, at naar det offentlige tager denne Sag i sin Haand, vil Undersøgelsen i den almindelige Bevidsthed ikke faa dette ensidige Skær, den maaske har, og enten Frygten for Ensidighed er berettiget eller ikke, ville Arbejderne være bedst tjente med en officiel Statistik, og de have ogsaa sluttet sig til Opfordringen om, at en saadan maa blive iværksat.

Det næste, Udvalget har overvejet, det store Hovedspørgsmaal, er, hvorledes der skal raades Bod paa Følgerne af Arbejdsløsheden. Selvfølgelig drejer Sagen sig i første Linie om den Nød, der forefindes, men det er ogsaa af Vigtighed at se ud i Fremtiden. Man havde ved første Behandling det Spørgsmaal fremme, om det ikke lod sig gøre ved en Samvirken mellem Organisationerne her i Landet, dels Arbejderorganisationerne i Byerne og dels Landbrugsorganisationerne, at virke hen til, at det blev lettere for de arbejdsløse i København eller i Provinsbyerne eller overhovedet i en vis Egn af Landet at finde Arbejde der, hvor der var Arbejde at faa. Nu er det nok saadan, at uagtet der ikke i Almindelighed i Vintertiden kan siges at være Arbejdsløshed paa Landet — i denne Vinter har der i alt Fald ikke været mere Arbejdsløshed der end normalt, snarere mindre paa Grund af det heldige Vejr —, har man dog ikke i Vintertiden haft Trang til større Arbejdskraft paa Landet, end der forefindes. Men jeg kan ikke lade være at pege paa et Forhold, som maaske ikke lader sig ordne ad de Veje, jeg her nævner, men som vi maa tage op og se at finde en Løsning paa. I Løbet af denne og næste Maaned, maaske til lidt ind i Maj, vil

der her til Landet indvandre, jeg ved ikke hvor mange Tusind fremmede Arbejdere. De tage Plads der, hvor Lejlighed gives, faa deres Løn og rejse bort til Efteraaret med den Del af Lønnen, som de have opsparret. Maaske vil der samtidig — jeg haaber, det ikke skal blive saa slemt, men der er en Sandsynlighed for, at det bliver det — gaa en stor Styrke af indfødte Arbejdere ledig her i Landet. Noget saadant burde ikke finde Sted, og vi maa se at finde paa Midler til at undgaa det, hvordan det saa gaar. Det kan aldrig være økonomisk forsvarligt, at man sender, jeg ved ikke hvor mange Hundrede Tusind Kroner ud af Landet eller overhovedet føder fremmede Landes Arbejdskraft, medens en stor Del af vor egen Befolkning gaar ledig og trænger til Arbejde. Det kan ikke være godt, og det er heller ikke forsvarligt, moralsk set, fordi den Arbejder, som vil arbejde, burde kunne faa Arbejde, saa vidt der overhovedet er Arbejde at faa. Dette bliver et meget stort Spørgsmaal, der skal tages op her: Den højtærede Indenrigsminister gav under dette Lovforslags første Behandling Tilsagn om at ville medvirke til, at man til en Begyndelse forsøgte at skabe et Samarbejde mellem Landbrugets og Arbejdernes Organisationer. Jeg ønsker, han maa faa Held dermed, og at det maa udvikle sig saadan, at det Forhold, jeg før nævnte, derigenem snarest muligt kunde rettes.

En Forholdsregel, som kan virke hurtigere, er, at baade Stat og Kommune stræbe i saa høj Grad som muligt at iværksætte alle de Arbejder, som overhovedet kunne iværksættes for Øjeblikket. Staten har store Byggeforetagender for her i København, de lade sig rimeligvis, saa snart den gode Tid indtræffer, forcere noget ud over det, man i Øjeblikket kan foretage. Vi have Centralbanegaarden og Christiansborg Slot — Rigshospitalet er heller ikke færdigt —, vi faa den nye Postbygning at opføre, og i det hele vil der blive en hel Del Byggearbejde i København, og saa snart Sommeren kommer, maa der kunne iværksættes — ogsaa ekstraordinært — en hel Del Jernbanearbejder. Den store Jernbanelov, vi vedtog i forrige Rigsdagsamling, maa sikkert kunne skaffe en større Arbejdsstyrke Arbejde, end man normalt har Brug for. Det vil koste ekstraordinære Penge, men den højtærede Regering vil sikkert være i Stand til at iværksætte disse Arbejder saaledes, at en stor Mængde Mennesker derved kan blive beskæftiget.